

שטר בלתי גמור, שבו מצהירה אלמנתו של הבה בן אבו סעד, שטבע בימה של חימן, שקבלה סכום מסוים מטר פרחיה הלוי.

U.L.C. T-5 12.527

בערך 1152

אמיתות
יצויה

<p>קלף. גובהו 17 ס"מ, רוחבו 18 ס"מ. ההצי השמאלי קרוע, מטבע שמעקרו היה רוחבו של המסמך לפחות כפליים מגובהו. המסמך נפסק באמצע הכתיבה, כלומר לא רק החתיכות חסרות, אבל עצם הנוסח מראה שהסופר, שדקדק יפה בכתיבתו נחבקט שלא להמשיך.</p> <p><i>Westminster College Cambridge, Eng. Lib. Misc. 115 b.</i></p>
--

מסמך זה קטור במס' 36. אנו לומדים מכנו, שאלמנתו של הבה בן אבו סעד, שמתו בדרך להודו שימש נושא של האיגרת הנ"ל, קיבלה - או עמדה לקבל - סכום מסוים מאדם אחד. לפי ההלכה, אין האשה היהודית יורשת את בעלה, אך אנשים שנסעו למרחקים נהגו למנות את נשותיהן, אם היו מתאימות לכך, לאפיטרופוסין על ילדיהן, בתוצאה, שעם מות הבעל היחה האשה גובה את חובותיו. השורה לבשל *Westminster College Cambridge, Eng. Lib. Misc. 115 b.*

(שהוא עמוד א') מסמך שבו מכנה אבו אלפראח ערוס בר יוסף את אשתו סח אלכל (האדונה של הכל) ל"כפילה" (אהראית) לילדס בשעה שנסע למברב, ושם 115a (שהוא עמוד ב'), שבו מפקיד יוסף בר יצחק אלפאסי את אשתו סח אלעשיר (האדונה של השבט, המטפחה) על ילדתו, "מפני שהיא מבינה יותר בענייניה... ואוהבת אותה יותר" מאחרים.

אפשר כמובן, שהבה בן אבו סעד נתן אוראה מפורטה לבעלי החוב שלו להחזיר חובו לאשתו במקרה שימות.

מכל מקום נראה, שהמדובר כאן במעשה בית דין שאירע זמן קצר לערך לאחר שהגיעה הידיעה על מותו של הבה אל קהיר. כי המלים "אלדי שאע' בש' צ"בלי ספק יש להשלים, כפי שציינו: "אשר רווחח [הידיעה, שהוא טבע בימה של חימן]. ואפשר שהמסמך לא הושלם, מפני שהצד שכנגד לא הסתפק בעדויות הרווחח על מותו של הנ"ל.

ההשלמות לפי הלשון המצויה בשטרות מן החקומה היא.